

için, kâinatta sergilenen ilâhî kudret ve azamet tecellîleri

[illegible]

“Dileseydik onu acı bir su yapardık. O hâide şükretmeniz gerekmez mi?”” (el-Vâkıa, 70) buyuruyor. Diğer bir âyet-i kerîmede ise:

قُلْ
اَرَاَيْتُمْاِنْ
اَصْبَحَ
مَآؤُكُمْ
غَوْرًا
فَمَنْ
يَاْتِيكُمْ
بِمَآءٍ
مَعِينٍ “De ki: Suyunuz çekiliverse, söyleyin bakalım, size kim bir akar su getirebilir?”” (el-Mülk, 30) buyuruyor. Hakîkaten, öyle bir durumda ne yapabildik?!. Yine bir bardak suyun mâcerâsı, yani yaratıldığı andan bugüne kadar yeryüzü ile gökyüzü arasındaki gidiş-gelişi, içinden geçtiği canlı-cansız varlıklar, gezip dolaştığı coğrafyalar yazılacak olsa, kitaplara sığmazdı. Kâinâtı Tefekkür Öte yandan, son teknolojiyle îmâl edilmiş bir araba bile, bir müddet sonra ârıza yapıyor, eskiyor, neticede harâb olup hurdaya gidiyor. Dünyaʼyı ısıtıp aydınlatan Güneş ise, belki de milyarlarca yıldır çalışıyor, fakat en ufak bir ârıza yok. Semâdaki ilâhî takvim ve program, saniye şaşmadan, emrolunduğu şekilde işlemeye devam ediyor. Rabbimiz bu hususa da dikkatlerimizi çekerek şöyle buyuruyor:

اَلَّذِى
خَلَقَ
سَبْعَ
سَمَوَاتٍ
طِبَاقًامَا
تَرَىفِى
خَلْقِ
الرَّحْمَنِ
مِنْ
تَفَاوُتٍ
فَارْجِعِ
الْبَصَرَ
هَلْتَرَى
مِنْفُطُورٍ
“O ki, birbiri ile âhenktar yedi göğü yaratmıştır. Rahmân olan Allâhʼn yaratmasında hiçbir uygunsuzluk göremezsin. Gözünü çevir de bir bak, bir bozukluk görebiliyor musun?””

ثُمَّ
ارْجِعِ
الْبَصَرَ
كَرَّتَيْنِ
يَنْقَلِبْ
اِلَيْكَ
الْبَصَرُ
خَاسِئًا

وَهُوَ

حَسِيرٌ “Sonra

gözünü tekrar tekrar çevir bak; göz (aradığı bozukluğu bulmaktan)

âciz ve bitkin hâlde sana dönecektir.” (el-Mülk, 3-4) Velhâsıl,

bu kâinâtı ibret nazarıyla seyre çıkan gözler, hayretle geri dönerler.

Nitekim, kâinata sergilenen ilâhî sanat eserlerini ibretle temâşâ eden

19. asrın büyük şâirlerinden Ziyâ Paşa da hissiyâtını şu şekilde şiire

döküştür: Sübhâne men tehayyera fî

sun‘ih’l-ukûl Sübhâne men bi-kudratihî

ya‘cizu’l-fuhûl “Sanatı karşısında akılların hayrete

düştüğü, kudretiyle en üstün âlimleri bile âciz bırakan

Allah Teâlâ’yı tesbîh ederim.” Diğer bir beytinde de: İdrâk-i

meâlî bu küçük akla gerekmez, Zîrâ bu terâzî

bu kadar sıkleti çekmez. Diyerek ilâhî kudretin azameti karşısında beşerin

âcizliğini dile getirmiştir. Muhterem Kardeşlerim Bizler de, akılları âciz bırakan

ilâhî sanat hârikaları karşısında Rabbimizʼin rahmetine sığınarak;

“‒Aman yâ Rabbi! Sen ne yücesin! Senʼi her türlü

noksanlıktan tenzîh ederiz. Bizler Senʼi lâyıkıyla medh ü senâ

etmekten ve Senʼin azametine yaraşır bir kullukta bulunmaktan âciziz! Sana ne kadar

hamd ü senâda bulunsak azdır. Sen bizim kulluk ve mârifetimizdeki

noksanlığımızı, hamd ve şükrümüzdeki âcizliğimizi bağışla!..”

niyâzında bulunmalıyız. Sonra da, zuhûrunun şiddetinden gâib olan

Rabbimizʼe hayranlık hissiyâtı içinde; tesbih, tahmid, tekbir, tehlil ve

tâzimde bulunmalıyız. Gözümüzün gördüğü,

kulağımızın işittiği her şeyde Cenâb-ı Hakʼı hatırlayıp kalp rikkati ve tefekkür

derinliği kazanmalıyız. Muhterem Kardeşlerim Hazret-i Yusuf -aleyhisselâm-ʼin

güzelliğine hayran kalarak kendinden geçen Mısırlı kadınların ellerinin kesildiğini

hissetmeyecek duruma gelmeleri gibi; ilâhî sır, hikmet ve hakîkatlerle mest olup

kendinden geçen Hak âşıkları da âdeta maddî âlemden

tecerrüd ederler. Düşünmeîcâb eder ki Yûsuf

-aleyhisselâm-ʼin cemâlini temâşâ etmek, insanı bu derece

kendinden geçirirse; acabâ bütün güzelliklerin mutlak menbaı olan

Allah Teâlâʼnin, sıfatları, nîmetleri, kudret ve azamet tecellîlerinin

tefekküründe derinleşen bir kulun hâli nice olur? Bunu anlamak için

peygamberlerin, Hak dostlarının ve kâmil müʼminlerin, ibadet ve

tâatlerindeki huşû hâline bakmak kâfîdir. Rasûlullah

-sallâllâhu aleyhi ve sellem- Efendimizʼin geceleri ayakları şişinceye kadar

namaz kıldığını bildiren Hazret-i Âşe-radiyallâhu anhâ- vâlidemiz, bir

defasında da şöyle buyurmuşlardır:

يَزِيدُ فِي

رَمَضَانَ

وَلاَ فِي

غَيْرِهِ

عَلَى

إِحْدَى

عَشْرَةَ

رَكْعَةً،

يُصَلِّي

أَرْبَعًا
فَلاَ تَسَلْ
عَنْ
حُسْنِهِنَّ
وَطُولِهِنّ
14;، ثُمَّ
يُصَلِّي
أَرْبَعًا
فَلاَ تَسَلْ
عَنْ
حُسْنِهِنَّ
وَطُولِهِنّ
14;، ثُمَّ
يُصَلِّي
ثَلاَثًا،
قَالَتْ
عَائِشَةُ
فَقُلْتُ يَا
رَسُولَ
اللّه
أَتَنَامُ
قَبْلَ أَنْ
تُوتِرََ. “…Rasûlullah
-sallâllâhu aleyhi ve sellem- gece kalkınca önce dört rekât bir namaz
kılardı ki, onların güzelliğini ve uzunluğunu hiç sorma! Sonra dört rekât
daha kılardı ki, onların da güzelliğini ve uzunluğunu hiç sorma! Sonra üç
rekât daha kılardı…” (Buhârî, Teheccüd 16, Terâvih 1;
Müslim, Müsâfirîn, 125) Hazret-i Ali -radiyallâhu anh-’n şu
süzü de, Allah Rasûlü’nün ibadetteki aşk, vecd ve istiğrak
hâlinin diğer bir misâlini göstermektedir: “…İyi biliyorum ki, Bedir
günü Allah Rasûlü-sallâllâhu aleyhi ve sellem-
hâriç hepimiz uyumuştuk. Rasûl-i Ekrem Efendimiz ise sabaha kadar bir ağacın
altında namaz kılip gözyaşı dökümüştü.” (Müslim, Sıyâm,
204) Buna benzer daha birçok hâdise, sahâbe-i kirâmın
şâhitlikleriyle nakledilmektedir. Demek ki, kalbi tam mânâsıyla
Allâhʼa vererek vecd içinde yapılan ibadet ve tâatlere doyum olmaz.
Nitekim İmâm-ı Rabbânî Hazretleri’nin torunu olan Şeyh Seyfeddin
Hazretleri, bâzı geceler iki rekâtta hatim indirir ve Rabbiyle o husûsî
mülâkatta gark olduğu hazzın hiç bitmemesi arzusuyla:
“Allâh’ım doyamıyorum, geceler ne kadar da kısa!..” diye ilticâ
ederdi. Rabbimiz, o velîkullarının, feyz, rûhâniyet, vecd ve istiğrak hâlinden
bizlere de hisseler nasîb eylesin. Hayret ve haşyet tecellîleriyle Yüce
Zâtʼını zikrederek kalbîrikkat ve teyakkuz hâlinde yaşamayı,
cümlemize lûtf u keremiyle ihsan buyursun. Âmîn!.. Osman
Nûri Topbaş, Altınoluk Dergisi, Ekim-2015, Sayı: 356 yazısından alıntı yapılarak
hazırlanmıştır.